

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený Městskému soudu v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Alexandry Jíříčkové a soudců JUDr. Ing. Jaroslav Zelenka, Ph.D. a JUDr. Ivany Parvoničové ve věci

žalobce: **Deutsche Leasing ČR, spol. s r.o.**, IČO 25723758
sídlem Antala Staška 2027/79, Krč, 140 00 Praha
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Pavlem Kozelkou
sídlem Velké náměstí 7/12, 397 01 Písek

za účasti vedlejšího
účastníka na straně
žalobce:

Traffictrade, s.r.o., IČO 27192083
sídlem Zahradní 399, 252 29 Karlík
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Pavlem Kozelkou
sídlem Velké náměstí 7/12, 397 01 Písek

proti
žalované:

JUDr. Šárka Vesková, IČO 66240638
sídlem Brněnská 300/31, 500 06 Hradec Králové
insolvenční správce dlužníka BERIL – EXIM s.r.o.,
IČO 25945840, sídlem č.p. 140, 549 12 Vysokov

o vyloučení majetku z majetkové podstaty

o odvolání žalobce a vedlejšího účastníka na straně žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. ledna 2022, č. j. ■ ICm ■

takto:

I. **Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. ledna 2022, č. j. ■ ICm ■, se potvrzuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje ■

II. Žalobce a vedlejší účastník na straně žalobce jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 726 Kč.

Odůvodnění:

1. Ve výroku uvedeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal proti žalované insolvenční správce (dále jen správce) dlužníka BERIL – EXIM s.r.o. (dále jen dlužník) vyloučení z majetkové podstaty dlužníka čerpadla betonové směsi na podvozku zn. Mercedes-Benz, typ [REDACTED], č. podvozku [REDACTED] (dále jen čerpadlo MB) a čerpadla betonové směsi na podvozku zn. MAN [REDACTED], č. podvozku [REDACTED] (dále jen čerpadlo MAN; body I. a II. výroku) a uložil žalobci a vedlejšímu účastníkovi na straně žalobce (dále jen vedlejší účastník) povinnost zaplatit žalované správce náklady řízení (bod III. výroku).
2. Žalobce odůvodnil právo na vyloučení čerpadla MB a čerpadla MAN z majetkové podstaty dlužníka kupní smlouvou se zpětným leasingem s opcí č. 144291009 ze dne 19.10.2009 s předmětem koupě čerpadla MAN a kupní smlouvou se zpětným leasingem s opcí č. 144281009 ze dne 19.10.2009 s předmětem koupě čerpadla MB, obě uzavřené s vedlejším účastníkem jako prodávajícím.
3. Dále uvedl, že uzavření těchto kupních smluv předcházelo uzavření dvou kupních smluv mezi vedlejším účastníkem jako kupujícím a dlužníkem jako prodávajícím, a to kupní smlouvy č. 02/09/09/AB/01 ze dne 9.10.2009, s předmětem koupě čerpadla MAN a kupní smlouvy č. 02/09/09/AB ze dne 29.9.2009 s předmětem koupě čerpadla MB, že byla v kupních smlouvách sjednána výhrada vlastnictví dlužníka do úplného zaplacení kupních cen vedlejším účastníkem, jenž smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 12.10.2009, uzavřenou se žalobcem, nabyl pohledávky za dlužníkem z titulu jeho ručení za závazky [REDACTED], jež měl vůči žalobci z titulu smlouvy o finančním leasingu č. 92200507 ze dne 1.6.2007 a v důsledku odstoupení žalobce od smlouvy o finančním leasingu z důvodu vypořádání vzájemných práv a povinností leasingové smlouvy. Vedlejší účastník dne 12.10.2009 tyto pohledávky za dlužníkem započtl oproti pohledávkám dlužníka z titulu kupních cen a kupními smlouvami převedl vlastnické právo k oběma čerpadlům na žalobce.
4. Uvedl, že dlužník dopisem ze dne 12.11.2009 odstoupil od kupní smlouvy 02/09/09/AB, jejímž předmětem bylo čerpadlo MB a domáhal se jeho vydání proti vedlejšímu účastníkovi u Okresního soudu v Náchodě v řízení vedeném pod sp. zn. 10 C 7/2010, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.4.2012, č.j. 47 Co 196/2011-581, byla uložena vedlejšímu účastníkovi povinnost vydat čerpadlo MB dlužníkovi, že k dovolání vedlejšího účastníka Nejvyšší soud ČR ze dne 22.4.2013, sp. zn. 32 Cdo 2300/2012, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.4.2012, č.j. 47 Co 196/2011-581 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že započtení pohledávek vedlejšího účastníka proti pohledávkám dlužníka z titulu kupní ceny je neplatné pro neurčitost, s čímž žalobce nesouhlasil, a že z důvodu odstoupení od kupní smlouvy dlužníkem od kupní smlouvy 02/09/09/AB podle § 351 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen obch. zák.) strana, již bylo poskytnuto plnění druhou stranou, je vrátí z titulu bezdůvodného obohacení podle § 451 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen obč. zák.), není-li je možné vrátit, poskytne peněžitou náhradu (§ 458 odst. 1 obč. zák.) a to bez ohledu na další osud věci, jež má význam jen pro závěr, zda bude vydána věc anebo její peněžitá náhrada. Měl za to, že jeho vlastnické právo nebylo zpochybněno a čerpadla neměla být do soupisu majetkové podstaty zapsána.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

5. Správkyně potvrdila tento skutkový stav věci, odkázala na obsah rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.4.2012, č. j. 47 Co 196/2011-581 a rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.4.2013, sp. zn. 32 Cdo 2300/2012, pokud jde o čerpadlo MB, a že i pokud jde o druhé čerpadlo MAN, lze vyjít z právního názoru o neplatném započtení pohledávek. Uvedla, že se vedlejší účastník nestal vlastníkem obou čerpadel a nemohl platně převést vlastnické právo na žalobce, že nebyla naplněna podmínka existence dobré víry žalobce při uzavírání kupních smluv s vedlejším účastníkem z důvodu, že věděl a inicioval veškeré závazkové vztahy, a to i se [REDACTED], se kterým dlužník uzavřel dohodu o záměně účastníků kupní smlouvy, vstoupil do práv kupujícího, žalobce jej vyzval ke splnění ručitého závazku dne 10.4.2008 a vyčíslil pohledávku na částku 21 755 859,79 Kč, již postoupil vedlejšímu účastníku. Odkázala na zjištění učiněná v řízení vedeném dlužníkem u Okresního soudu v Náchodě a u Krajského soudu v Hradci Králové a uvedla, že vedlejší účastník vydal obě čerpadla dlužníku.
6. Soud I. stupně měl skutkový stav věci za nesporný mezi účastníky, vyšel mimo jiné ze zjištění, že v řízení o vydání čerpadla MB vedeném u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 10 C 7/2010 soud konstatoval, že měli mít žalobce i vedlejší účastník důvodné pochybnosti o vlastnictví vedlejšího účastníka k čerpadlům z důvodu odstoupení dlužníka od kupních smluv uzavřených s vedlejším účastníkem dne 29.9.2009 a dne 9.10.2009. Posoudil časovou souslednost jednotlivých jednání žalobce a vedlejšího účastníka, měl za nesporné, že veškeré transakce připravoval žalobce prostřednictvím advokátní kanceláře Rodl & Partner, v.o.s., nesouhlasil s tvrzením žalobce, že byl v dobré víře jako oprávněný vlastník pokud věděl, že kupní ceny nebudou dlužníku uhrazeny, nýbrž bude proveden zápočet pohledávek, dlužníka o tom neinformoval, věděl o výhradě vlastnického práva a byl mu obsah obou kupních smluv mezi vedlejším účastníkem a dlužníkem znám a navíc tvrdil, že vlastnictví nabyl vydržením. Soud I. stupně vyšel ze závěru rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o neplatném zápočtu a dovodil, že na vedlejšího účastníka vlastnické právo k čerpadlům nepřešlo. Dále vyšel z obsahu § 446 obch. zák. a uzavřel, vytknul žalobci, že nepostupoval s péčí řádného hospodáře a poctivého obchodníka, pokud s dlužníkem neprojednal způsob úhrady kupních cen za čerpadla a úhradu jeho ručitého závazku, a že z těchto důvodů žalobce nenabyl vlastnictví k čerpadlům v dobré víře. Dále se vyjádřil k otázce platnosti smlouvy o postoupení pohledávek ze žalobce na vedlejšího účastníka, již shledal neurčitou a neplatnou podle § 37 odst. 1 obč. zák. shodně jako započtení a kupní smlouvy se zpětným leasingem ze dne 19.10.2019. Žalobu zamítl z důvodu, že žalobce neprokázal vlastnické právo, které by vylučovalo zařazení čerpadel do majetkové podstaty, a to ani z jiných důvodů a uložil žalobci a vedlejšímu účastníku povinnost nahradit správkyni náklady řízení.
7. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podali žalobce a vedlejší účastník včas odvolání a navrhovali jej změnit a žalobě vyhovět. Ohradili se proti způsobu vedení řízení před soudem I. stupně, vyjádřili se k otázce specifikace postupované pohledávky na vedlejšího účastníka a vyjmenovali důkazy provedené v řízení, kterými byla její existence prokázána a odkázali na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. Cpin 204/2007. Uvedli, že byl v řízení prokázán ručitelý závazek dlužníka za závazky [REDACTED], a že všechny osoby jednající za dlužníka byly oprávněny za něj jednat. Měli za prokázáno, že dohoda o převodu práv a povinností z leasingové smlouvy a o ručení ze dne 1. 6. 2007 představuje platné právní jednání, podrobně se vyjádřili k jednotlivým důkazům. Potvrdili, že advokátka [REDACTED]. [REDACTED] zajistila pro žalobce a vedlejšího účastníka komplexní právní poradenství, přípravu smluvní dokumentace, včetně smlouvy o postoupení pohledávek, zápočtu a kupních smluv

s tím, že na základě těchto právních jednání se žalobce stane řádným vlastníkem čerpadel, že v souladu s tím jednali, žalobce uhradil doplatek kupní ceny dlužníku a měli za to, že je zápočet vedlejšího účastníka platným právním jednáním. Uvedli, že jednali s opatrností, že prokázali svou dobrou víru nabytí vlastnictví k čerpadlům, o vlastnickém právu žalobce není žádných pochyb, předmět leasingu pořídil za účelem zajištění financování pro třetí osobu (tzv. zpětný finanční leasing), k úhradě kupní ceny dlužníku došlo započtením ve spojení s doplatkem kupní ceny. Namítli, že správkyňe neoprávněně zasáhla do vlastnického práva žalobce, a že splnili veškeré předpoklady, které zákonodárce a doktrína spojuje s úspěchem ve věci.

8. Správkyňe v podaném vyjádření k odvolání navrhla rozsudek potvrdit jako věcně správný, zrekapitulovala skutkový stav věci, vyjádřila se k průběhu řízení před soudem I. stupně a účelovosti námitek žalobce a vedlejšího účastníka týkající se vedení řízení. Podrobně se vyjádřila k vzájemným nárokům všech účastníků jednotlivých dotčených transakcí, trvala na tom, že se vedlejší účastník a posléze žalobce nestali vlastníky obou čerpadel, že žalobce neunesl břemeno tvrzení a důkazní k prokázání dobré víry v nabytí vlastnictví k čerpadlům odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, trvala na spornosti a neexistenci postupovaných pohledávek ze žalobce na vedlejšího účastníka, na neplatnosti započtení a kupních a leasingových smluv a uvedla, že žalobce nedoložil úplnou úhradu kupních cen dlužníku od Traffictrade.
9. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení, včetně řízení jeho vydání předcházející podle § 211, § 212a o.s.ř., a dospěl k těmto zjištěním a závěrům.
10. Podle § 224 odst. 1 insolvenčního zákona (dále jen IZ) insolvenční správce, který zapíše do seznamu věci, práva, pohledávky a jiné majetkové hodnoty, které nenáleží dlužníku nebo jejichž zahrnutí do majetkové podstaty je sporné zejména proto, že k nim třetí osoba uplatňuje svá práva, která to vylučují, do soupisu poznamená, komu sepisovaný majetek náleží, nebo kdo k němu uplatňuje své právo; tuto osobu insolvenční správce písemně vyrozumí o zahrnutí majetku do soupisu a na její žádost jí o tom vydá osvědčení.
11. Podle § 225 odst. 1 IZ se osoby, které tvrdí, že označený majetek neměl být do soupisu zahrnut proto, že to vylučuje jejich právo k majetku, nebo že tu je jiný důvod, pro který neměl být zahrnut do soupisu, se mohou žalobou podanou u insolventního soudu domáhat rozhodnutí, že se tento majetek vylučuje z majetkové podstaty. Žaloba musí být podána proti insolvenčnímu správci, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy osobě uvedené v odstavci 1 bylo doručeno vyrozumění o soupisu majetku, k němuž uplatňuje právo. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního insolvenčního soudu (odst. 2). nebyla-li žaloba podána včas, platí, že označený majetek je do soupisu pojat oprávněně. Totéž platí i tehdy, jestliže insolvenční soud žalobu zamítl, nebo jestliže řízení o žalobě zastavil nebo ji odmítl (odst. 3).
12. Podle § 445 obch. zák. strany si mohou smluvit, že kupující nabude vlastnického práva ke zboží později, než je stanoveno v § 443. Nevyplyvá-li z obsahu této výhrady vlastnického práva nic jiného, má se za to, že kupující má nabýt vlastnického práva teprve úplným zaplacením kupní ceny.
13. Podle § 446 obch. zák. kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodávávaného zboží, ledaže v době, kdy kupující měl vlastnické právo nabýt, věděl

nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem a že není ani oprávněn zbožím nakládat za účelem jeho prodeje.

14. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že:

- na základě objednávky Traffictrade ze dne 21.09.2009 uzavřel dlužník s Traffictrade dvě kupní smlouvy,
- kupní smlouvou ze dne 29.9.2009, č. 02/09/09/AB převedl dlužník jako prodávající na Traffictrade jako kupující vlastnictví čerpadla MB,
- kupní smlouvou ze dne 9.10.2009, č. 02/09/09/AB/01 převedl dlužník jako prodávající na Traffictrade jako kupující vlastnictví čerpadla MAN,
- dne 12.10.2009 uzavřel žalobce s Traffictrade smlouvu o postoupení pohledávek, kterou na Traffictrade postoupil pohledávky za dlužníkem z titulu jeho ručení za závazky [REDACTED] vůči žalobci,
- dne 12.10.2009 provedl Traffictrade započtení vzájemných pohledávek, oznámil dlužníku nabytí pohledávek od žalobce, a že závazek vůči dlužníkovi ve výši 3.175.759,21 Kč přesahující jeho započitatelnou pohledávku uhradí,
- kupní smlouvou pro zpětný leasing s opcí č. 144291009 ze dne 19.10.2009 převedl Traffictrade jako prodávající na žalobce jako kupující čerpadlo MAN a čerpadlo MB a žalobce poskytl Traffictrade zpětný leasing k těmto předmětům,
- dne 21.12.2009 dlužník odstoupil od kupní smlouvy č. 02/09/09/AB,
- dne 29.6.2012 dlužník odstoupil od kupní smlouvy č. 02/09/09/AB/01,
- dne 13.04.2012 vydal Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 47 Co 196/2011 rozsudek, ve kterém konstatoval neplatnost započtení Traffictrade ze dne 12.10.2009,
- dne 22.4.2013 vydal Nejvyšší soud ČR rozsudek č.j. 32 Cdo 2300/2012-684, v němž přisvědčil názoru Krajského soudu v Hradci Králové o neplatném započtení Traffictrade ze dne 12.10.2009.

15. V řízení bylo zjištěno, že žalobce inicioval a připravoval prostřednictvím advokátní kanceláře všechny soubory smluv, včetně smlouvy o postoupení pohledávek a jednostranného započtení pohledávek, že věděl o sjednané výhradě vlastnictví dlužníka do úplného zaplacení kupní ceny v kupních smlouvách uzavřených s vedlejším účastníkem, že v řízení vyvolaném dlužníkem proti vedlejšímu účastníku o vydání čerpadla MB dospěl soud k závěru o neurčitěm a proto neplatném započtení pohledávek vedlejšího účastníka oproti pohledávkám dlužníka, že tento jeho závěr byl podpořen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.4.2013, sp. zn. 32 Cdo 2300/2012, a lze se ztotožnit s názorem správkyně, že k neplatnému započtení podle § 580 obč. zák. došlo též oproti kupní ceně

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

za čerpadlo MAN, neboť započtení bylo provedeno jednou listinou z níž soudy dovodily, že pokud vedlejší účastník započítával několik pohledávek postoupených na něj žalobcem, aniž v zápočtu vymezil, v jakém rozsahu (výši) jednotlivé pohledávky započítává, je takový právní úkon neurčitý a tedy neplatný podle § 37 odst. 1 obč. zák. Namítají-li žalobce a vedlejší účastník nesprávnost tohoto právního názoru s nímž nesouhlasí, zpochybňují tím princip dobré víry ve správnost těchto rozhodnutí jako aktů veřejné moci (srov. například rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06).

16. Z důvodu neplatného započtení pohledávek nedošlo k zániku pohledávky dlužníka na zaplacení kupních cen, dlužník nepřestal být z důvodu sjednané výhrady vlastnického práva podle § 445 obch. zák. vlastníkem obou čerpadel a vedlejší účastník, aniž by k nim vlastnické právo platně nabylo, je převáděl kupními smlouvami na žalobce.
17. V rozsudku ze dne 21.5.2013, sp. zn. 23 Cdo 1774/2011 Nejvyšší soud ČR vyjádřil, že: „Obchodní zákoník v § 446 upřednostňuje dobrou víru v obchodních závazkových vztazích před ochranou vlastnického práva původního vlastníka jako výjimku ze zásady, že nikdo nemůže převést víc práv, než sám má. Ustanovení § 446 obch. zák. chrání dobrou víru kupujícího v případě, že nevěděl, nebo vědět neměl a nemohl, že prodávající není vlastníkem prodávané věci. V takovém případě je vždy nutné, aby v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího sebemenší pochybnosti, kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci, a že tedy byl v tomto smyslu skutečně v dobré víře. Důkazní břemeno týkající se dobré víry kupujícího nese v těchto případech vždy on sám“. Dále srovnaj též např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.1.2015, sp. zn. 23 Cdo 524/2013, ze dne 22.9.2011, sp.zn. 29 Cdo 1629/2010 a rozhodnutí pléna Ústavního soudu ČR ze dne 13.6.2006, sp.zn. Pl. ÚS 75/04 v němž potvrdil právní názor vyslovený v usnesení ve věci sp. zn. IV. ÚS 112/01 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 23, usn. 30, str. 365) s tím, že Ústavní soud se ústavností ustanovení § 446 obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2000, autoritativně zabýval v nálezu sp. zn. I. ÚS 437/02 (Sbírka nálezů a usnesení, sv. 31, č. 110). Potvrdil v něm právní názor, dle něhož „ustanovení § 446 obchodního zákoníku významným způsobem zasahuje do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek a upřednostňuje před ním dobrou víru a jistotu účastníků obchodněprávních vztahů. Lze je proto aplikovat pouze za přísného respektování čl. 4 odst. 4 Listiny, neboť představuje zákonnou mez jednoho z nejdůležitějších základních práv a je tedy při jeho aplikaci nezbytné striktně vyloučit jakékoliv jeho zneužití k jiným účelům, než pro které byl stanoven. Z toho důvodu je obzvláště nutné velmi přísně posuzovat otázku dobré víry nabyvatele“. Uvedl, dále, že v interpretaci předmětného zákonného ustanovení vycházel Ústavní soud z úvahy, dle níž koncepce upřednostnění dobré víry nabyvatele před ochranou vlastnického práva původního vlastníka představuje v rovině ústavněprávní zákonné omezení jednoho z nejpodstatnějších základních práv a svobod. Takové omezení je proto současně třeba vykládat tak, aby byla ještě vůbec šetřena podstata vlastnického práva a aby takové omezení nebylo zneužíváno k jiným účelům, resp. aby takové zneužívání nebylo ze strany soudu přijatým výkladem tolerováno či aprobováno (čl. 11 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny), a že výklad, v důsledku něhož by na vlastníka bylo přeneseno důkazní břemeno vyvrácení dobré víry kupujícího, kterou nelze v takovém rozsahu vůbec prokázat, by absolutizoval přednost dobré víry nabyvatele před ochranou vlastnického práva. V návaznosti na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. I. ÚS 437/02 dodal, že je věcí obecných soudů, aby s ohledem na konkrétní případ zvážily rozložení důkazního břemene mezi účastníky řízení.

18. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.11.2000, sp. zn. 22 Cdo 1253/1999, jež navazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.12.1998 č. j. 22 Cdo 2273/98-89, publikovaný pod č. 50/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, posouzení, je-li držitel v dobré víře či nikoli, je třeba vždy hodnotit objektivně a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka. Je třeba vždy brát v úvahu, zda držitel při běžné (normální) opatrnosti, kterou lze s ohledem na okolnosti a povahu daného případu po každém požadovat, neměl, resp., nemohl mít po celou vydržecí dobu důvodné pochybnosti o tom, že mu věc nebo právo patří. Dobrá víra zaniká v okamžiku, kdy se držitel seznámil se skutečnostmi, které objektivně musely vyvolat pochybnost o tom, že mu věc po právu patří.
19. S přihlédnutím ke všem skutečnostem, jež v řízení vyplynuly, lze mít pochybnosti o tom, že žalobce využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že vedlejší účastník jako prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k čerpadlům a jakkoliv žalobce (a vedlejší účastník) využil k přípravě smluvní a další dokumentace advokátní kancelář a dovolával se nejvyšší obezřetnosti, lze odkázat na princip Ignorantia juris non excusat (neznalost práva neomlouvá), a tedy že žalobce, jenž nepochybně disponuje právním aparátem a je významnou bankovní společností, mohl a měl vědět, že započtení pohledávek vedlejším účastníkem instruovaným žalobcem a směřující k zániku pohledávek dlužníka na zaplacení kupních cen je neplatné, převzal na sebe obchodní riziko a musí nést následky z toho plynoucí. Již samo ujednání o výhradě vlastnictví dlužníka do úplného zaplacení kupní ceny vyjadřuje, že měla být kupní cena zaplacená, započtení s důsledkem zániku pohledávky nesplňuje zcela tuto podmínku zaplacení, žalobce využil práva k prosazení svých nároků vůči dlužníku, aniž respektoval jeho vlastnická práva. Jelikož dlužník v jednom případě odstoupil od kupní smlouvy bezprostředně po (neplatném) započtení a v řízení vedeném u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 10 C 7/2010 se domáhal vydání jednoho z čerpadel proti vedlejšímu účastníku, na jehož podporu přistoupil žalobce do řízení jako vedlejší účastník, již jen z toho mohl a měl mít žalobce pochybnost o nabytí vlastnictví k jednomu z čerpadel z důvodu, že odstoupením od kupní smlouvy nastávají účinky dle § 349 odst. 1 obch. zák. a povinnost stran smlouvy (v daném případě vedlejšího účastníka a dlužníka) podle § 351 odst. 2 obch. zák. vypořádat vzájemně poskytnutá plnění, přičemž posléze dlužník odstoupil i od další kupní smlouvy se shodnými právními důsledky.
20. I kdyby soud připustil dobrou víru žalobce, nejpozději však pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 04. 2012, sp. zn. 47 Co 196/2011, v němž byly vyjádřeny skutečnosti (neplatné započtení), které objektivně musely vyvolat jeho pochybnost o tom, že mu věc po právu patří, nelze usuzovat na jeho dobrou víru nejpozději v době zahájení tohoto incidenčního řízení dne 21.3.2013, jež by zanikla, pokud by ji žalobce měl, a to bez ohledu na výsledek rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.4.2013, sp. zn. 32 Cdo 2300/2012 o podaném dovolání, v němž po zahájení tohoto sporu přisvědčil názoru Krajského soudu v Hradci Králové o neplatném započtení pohledávek.
21. Jelikož dlužník nepřestal být z důvodu sjednané výhrady vlastnictví do úplné úhrady kupní ceny vlastníkem obou čerpadel, navíc odstoupil od kupních smluv a žalobce jako kupující neprokázal svoji dobrou víru v nabytí vlastnictví, ztotožnil se odvolací soud se názorem soudu I. stupně, že žalobce neprokázal ve smyslu § 225 odst. 1 IZ, že označený majetek neměl být do soupisu majetkové podstaty dlužníka zahrnut, protože to vylučuje jeho právo k majetku, nebo že tu je jiný důvod, pro který neměl být do soupisu zahrnut, a proto rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný, včetně závislého výroku o nákladech řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

22. Výrok o nákladech odvolacího řízení se řídí podle § 224 odst. 1 a podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobci a vedlejšímu účastníku byla proto uložena povinnost nahradit správkyni rukou společnou a nerozdílnou náklady podle § 151 odst. 3 o.s.ř. a podle vyhl. č. 254/2015 Sb. za dva úkony (vyjádření k odvolání, účast na jednání) po 300 Kč, plus DPH sazbou 21% z celkové částky 600 Kč, celkem 726 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí- vyjma bodu II. výroku o nákladech řízení - je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 71 odst. 2 IZ); lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne, kdy bylo rozhodnutí doručeno adresátu zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 IZ).

Praha 17. října 2022

JUDr. Alexandra Jíříčková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje